

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಚೆಲುವು

Dr. Narasimha S N Assistance Professor

Department of Kannada

Dayananda Sagar University

Kudlu Gate, Hosur road,

Bangalore

ಭಾಷೆಯು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೂ ನಿಕಟವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸಾಹಿತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಲಿಖಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಅಲಿಖಿತ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂಬ ಎರಡು ವಿಧಗಳನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಲಿಖಿತ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ನಾವುಗಳು ಅಭಿಜಾತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಅಲಿಖಿತ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಒಂದು ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಿವೇಚಿಸಬೇಕಿದೆ. ಹಂದ್ರಾಳರು ಬಳಸಿರುವ ಭಾಷೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪ, ಅವರ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಆಧಾರವಾಗತೊಡಗಿದವು.

ಹಂದ್ರಾಳರು ತಮ್ಮ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಡು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಡು ಭಾಷೆಯು ಅಧ್ಯಯನವೇ ಬರಹದ ಭಾಷೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು. ತಲೆತಲಾಂತರಗಳಿಂದ ಆಡುನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಹಿಂದಿನವರು ಶುದ್ಧ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನದು. ಬಾಯಿಂದ ಬಾಯಿಗೆ ತಲೆತಲಾಂತರಗಳಿಂದ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಜಾನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬರಹದ ಸಾಹಿತ್ಯದಷ್ಟು ಅಶುದ್ಧವೇನಲ್ಲ. ಭಾಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆಯಾದರೂ ಅವು ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಾಗಿವೆ. ಇವರು ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಲಿ, ಅದರಿಂದ ಹೊರಬರುವ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನಾಗಲಿ ಅದು ಶುದ್ಧ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇವರ ಬರಹದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಲಿಖಿತ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಹಾಗೂ ಆಡುಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲೂ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ವಸ್ತುವಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಇವರ ಕತೆಗಳಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ದೊರಕಿದೆ. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕತೆಯ ಶೈಲಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಂದ್ರಾಳರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುವವರು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ, ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ, ಸ್ಥಳದಿಂದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬೇರೆ

ಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ಕಂಡುಬರುವುದು. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ದಿನಚರಿಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೇಗೋ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಲದು, ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯಪಡಿಸುವುದನ್ನು ಹಂದ್ರಾಳರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಹಂದ್ರಾಳರು ತಮ್ಮ ಕತೆಗಳನ್ನು ಓದಿ ಇಲ್ಲವೆ ಕೇಳಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವರಿಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಗೊಂದಲಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿರದೆ ನಿರರ್ಗಳವಾಗಿ ಹರಿಯುವಂತಹದ್ದು ಆಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಕತೆಗಳು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವು, ಉಪಯುಕ್ತವೂ ಹೆಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯೂ ಆಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಈ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಅವರ ಕತೆಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳಾಗಿವೆ. ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವವನಿಗೆ ಅವನ ಅಭಿರುಚಿ, ಅದನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಂದರ್ಭ ಹಾಗೂ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮುಖ್ಯ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯು ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಆ ಕತೆಯ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕತೆಯ ಭಾಷೆ ಆಡುಭಾಷೆಯಾಗಿರಲಿ, ಬರಹದ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಲಿ, ಅವರ ಕತೆಗಳು ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಳದಿಂದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ, ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಬಗೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಅವರ ಕತೆಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳು ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕತೆಯ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಪ್ರಕಾರಗಳು ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಅಷ್ಟೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿವಿಧ ಪ್ರಕಾರಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಇವರ ಕತೆಗಳ ಭಾಷೆಯು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು.

ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಚೆಲುವು ಗ್ರಾಮೀಣ ಸೊಗಡನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ತೊರೆದು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಜನರಿಗೆ ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥೆಗಳು ಸ್ಫೂರ್ತಿ ತುಂಬಿ ಮತ್ತೆ ಗ್ರಾಮೀಣದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವು ಬರುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಗ್ರಾಮೀಣದ ಭಾಷೆಯು ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಲದು. ಹಂದ್ರಾಳರು ಮೂಲ ಗ್ರಾಮೀಣದವರಾಗಿದ್ದು, ಅವರು ಕೃಷಿಜೀವನವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇವರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯು ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು, ಇವರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ನಗರಗಳಾದ ತುಮಕೂರು, ಮಧುಗಿರಿ, ಪ್ರದೇಶದ ಭಾಷೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ತಮ್ಮ ಕಥೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಯು ಅವರ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೆ.

ಹಾರುತಿಹುವುದು ಏರುತಿಹುದು ನೋಡು ನಮ್ಮ ಬಾವುಟ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಚೆಲುವನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. “ರಾಮ ನಿದ್ರೆ ಹೋದ್ಯ ಮಗ” ಅವನ ದ್ವನಿ ಕೇಳಿ ರಾಮ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಂದ ಹೊರಬಂದ.

‘ಯಾಕವ್ವ’ ಮುಸುಕು ತೆಗೆಯದೆಯೇ ರಾಮ ಕೇಳಿದ್ದ.

‘ಮಾಳ್ಗೆ ದೋಣಿ ಕಟ್ಟಂಡಿರೈಕು. ಸೋರೋದು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗದೆ, ವಸಿ ಮಾಳ್ಗೆ ಹತ್ತಿ ಪೊರಕೆ ಆಡ್ತಿಯಾ ಮಳೆ ನಿಂತೊಗದೆ’ ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಮ ಗಕ್ಕನೆ ಎದ್ದ. ಗೋಣಿತಾಟಿನ ಗೊಂಗಡಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಣ್ಣದಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಲಾಟೀನನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬತ್ತಿ ಏರಿಸಿ, ಅಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಗರಿ ಪೊರಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಏಣಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದ. ‘ಹುಷಾರು ಮಗಾ’ ಎಂದು ಅವ್ವ

ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಪ್ಪನಿರುವವರೆಗೂ ತನಗಿಂತಹ ಕೆಲಸಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಳೆ ಜೋರಾಗಿ ಬೀಳುವಾಗಲೇ ಅಪ್ಪ ಮಾಳಿಗೆಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಸರಿಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ತಾನು ಅಪ್ಪನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಳಿಗೆ ಹತ್ತಲು ಹೋದಾಗ ಅವ್ವ ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

‘ಯವ್ವಾ’ ಎಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ

‘ಏನ್ನಾಮಗ? ಅಷ್ಟೇ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು ಮಂಚವ್ವ.

‘ಮುಂದಿನ್ನಾರ ಸ್ವತಂತ್ರ ದಿನಾಚರಣೆ ಮಾಡ್ತಾರೆ ಕನವ್ವ’ ಎಂದು ಪೀಠಿಕೆ ಹಾಕಿದ ರಾಮ.

‘ಅದಕ್ಕೆನ್ಯಾಡ್ವೇಕ್ ಮಗಾ, ಕಾಸ್‌ಗೀಸ್ ಕೊಡ್ಬೇಕೆ?’ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು ಮಂಚವ್ವ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ನಡೆದರೆ ನಾಲ್ಕಾಣೆ, ಎಂಟಾಣೆಗಳನ್ನು ಇಸಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರ ಅರಿವು ಮಂಚವ್ವನಿಗೆ ಬಂದಿತ್ತು.

‘ಆಂ. . . . ಎಂಟಾಣೆ ಕೊಡ್ಬೇಕು. . . .’ ಎಂದವನು ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತು ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಮುಂದುವರೆಸಿದ. ‘ಯೂನಿಫಾರಂ’ ಎಂದವನು ಬಾಯಿಂದ ಮಾತು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನವನ ಹರಿದ ಸೀರೆ, ತನ್ನಕ್ಕನ ತೋಳು ಹರಿದ ಜಾಕೀಟು ರಾಮನ ಕಣ್ಣಿಂದ ತೇಲಿ ಬಂದಿದ್ದವು. ಮಂಚವ್ವನಿಗೆ ರಾಮನ ಭಾಷೆ ಅರ್ಥವಾಗಿತ್ತು”³

ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಡತನ ಭಾಷೆಯು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಮನಿಗೆ ಯೂನಿಫಾರಂನ ಚಿಂತೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವನ ತಾಯಿಯಾದ ಮಂಚವ್ವ ರಾಮನಿಗೆ ಒಂದು ಯೂನಿಫಾರಂ ಹೊಲಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ರಾಮ ಊರಿನ ಗೌಡನ ಮಗನ ಯೂನಿಫಾರಂ ಕದ್ದು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಹೆಡ್‌ಮಾಸ್ಟರ್ ನಾಗಯ್ಯ ಅಹಂಕಾರದ ನಡವಳಿಕೆ ಕಾಣಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಡತನ, ಹಾಗೂ ಹಸಿವಿನಿಂದ ತತ್ತರಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಬಹುದು. ಮಂಚವ್ವನ ಬಡತನದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ನೋವುಗಳು ತುಂಬಿವೆ.

‘ದಮನ’ ಎಂಬ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಹಂದ್ರಾಳ ಎಂಬ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಂಗಟ್ರೋಣಿ ಎಂಬ ಮಹಿಳೆ ಇದ್ದು, ಇವಳು ಗಂಡನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಮಗನು ಕಾಯಿಲೆಗೆ ತುತ್ತಾಗಿ, ಮಗನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು

ತುಂಬಾ ಪರದಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ತೀರ ಬಡತನದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಇವಳು, ಕೂಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಕಾಯಿಲೆಯು ಯಾವುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯದ ಹೆಂಗಸು ರಾತ್ರಿಯಿಡಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಶಬರಿ ರಾಮನ ನೋಡೋ ಹಂಬಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತನ್ನ ಮಗ ನಕ್ಕರೆ ಸಾಕು,

ಅತ್ತೆ ಸಾಕು, ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟೆ ಸಾಕು ಅಂತ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದವಳು. ಇವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಕತೆಗಾರ, ಭೂಮಂಡಲದ ಆಕಾಶದಾಗಿನ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಕಾರ್ಮೋಡನ್ನೊಳಗೊಂಡಂತೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬಹುದು. “ಅಂಥ ಅಪರಾತ್ರಿ ವೇಳೆಯಾಗೆ ಯಂಗಟ್ರೋಣಿಯ ಕಣ್ಣುಳ್ಳ ಕತ್ತೆಂಬೋ ರಾಕ್ಷಸಿ ನುಂಗೋಕಾಗ್ಗೆ ಕೈ ಸೋತು ಕೂತಿದ್ದು. ಮಿಣಕ ಮಿಣಕ ಅಂತಿದ್ದ ಬೇವ್ವೆಣ್ಣೆಯ ಕುಡಿಕೆ ದೀಪದ ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಾಗೆ ತನ್ನ ಮಗ ಎಂಬೋ ಸರ್ವಸ್ವ ಮಿಸುಕಾಡಿದ್ದೆ ಸಾಕು, ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟೆ ಸಾಕು, ಅತ್ತೆ ಸಾಕು, ನಕ್ಕರೆ ಸಾಕು ಅಂತ ಶಬರಿ ರಾಮನ್ನ ನೋಡೋ ಹಂಬಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಯಿದ್ದು. ಗುಡ್ಡು

ಮೂಲೇಲಿ ಕಿತ್ತೋಡ್ ಕಬ್ಬಿ ಹೊದ್ ಬಿದ್ಕೊಂಡಿದ್ದ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದ್ರ ನರಳಾಟ, ನಾಯ್ಕಳ ಬೊಗಳಾಟ ರಾತ್ರಿಯ ಮೌನಕ್ಕೆ ಆಗಾಗ ಕಲ್ಲಾಕಿದಂಗಾಗಿತ್ತು. ಯಂಗಟ್ರೋಣಿಯ ಮನಸ್ಸು ಚಿಂತೆಯ ಕಾರ್ಮೋಡಗಳ ಮುಸುಕಿದ್ದು. ಮಾರಾಜ್ಜಿಗೆ ಆಟಾಡ್ಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಗನ್ನೆ ಯಾವೊ ಬ್ಯಾನೆ ಅಡರಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಮೂರ್ ದಿನದಿಂದ ತಾನೇನೆಲ್ಲ ಪಡಿಪಾಟ್ಟು ಬಿದ್ದೂ ಕಾಯ್ಲೇನ ಶಮ್ಮ ಮಾಡಾಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂತವನ್ನೆ ಬಟ್ಟೆಗೆ ಸುತ್ತಿ ಕಣ್ ಕಾಣ್ಣ ಮುದುಕರ್ ಮುಂದಾಕಿ ಒಂದ್ ಮೈಲಿ ದೂರ್ದ ಪಿಳ್ಗುಂಡ್ಲು ಕೆರೆ ಹೊಲ್ತಾಳಿಂದ ಹೊರ್ಲಾರ್‌ದಂಥ ಹದಿನೈದಿಪ್ಪತ್ತು ಕೊರಣಿ ಹೊರೆಗಳನ್ನು ಹೊತ್ ತಂದಿದ್ದು, ಎಲ್ಡ್ ಕಾಲ್ಗಳ ಪಿಕ್ಕಂಡುಗೂಳ ಪಿಚ ಪಿಚ ಅಂತ ಪದ ಹೇಳ್ತಿದ್ದು.

ಗಂಡನೆಂಬೊ ಮೂಳ ತನ್ನ ವಯಸ್ಸಾದ ತಂದೆತಾಯ್ಗಳ್ಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ಮಗೂನ ತನ್ನೆದೆ ಮ್ಯಾಲೆ ಕುಕ್ಕಿ ಎಲ್ಡ್ ವರ್ಸದಿಂದೇನೆ ಕೈಲಾಸ ಸೇರೊಂಡಿದ್ದ. ಪಾಪ ಅಪ್ಪು ತಾನೆ ಏನ್ ಮಾಡಾಕಾಗಿತ್ತು. ವಿಧಿ ಅನ್ನೊ ದೈವದತ್ತ ಮದ್ದೆ ಆದ ಮೂರು ವರ್ಸ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಇದ್ದ. ಇಬ್ಬೂ ಕೂಲಿ ಗೇದ್ಕೊಂಡ್ ಬರ್ದಿದ್ದು, ಅದೆಲ್ಲೆತ್ತೊ ಹಿಂದ್ ಮುಂದ್ ಬ್ಯಾನೆ ಬಂದ್ ತಿಂಗ್ಳು ಕಾಡುಸ್ತು. ಆಸ್ಪತ್ರೆ, ದೇವ್ರು, ದಿಂಡು ಎಲ್ಲಾ ಆಯ್ತು, ಬ್ಯಾನೆಯೇನೋ ನಿಲ್ಲು, ಆದ್ರೆ ಆಳು ತೀರಾ ತೆಗ್ಗುಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಸುಸ್ತು ಅಮರಿಕೊಂಡ್ತು, ಕೂಲಿ ಗೇಯೋಕೆ ಆಗ್ಲಿಲ್ಲ, ಕಡೆಗದು ಕ್ಷಯ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹತ್ ಕುಂಟೆ ಹೊಲ ಅಡ ಇಟ್ಟು ಕೋಲಾರ್ದ ಟಿ.ಬಿ.ಆಸ್ಪತ್ರೆಗೆ ಕರ್ಕೊಂಡೋಗಿದ್ದಾಯ್ತು. ಆದ್ರೆ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ, ಬಲು ಸಂಕಟದಿಂದ ಯಂಗಟ್ರೋಣಿ ತಾಳಿ ತೆಗೆದಿಡ್ಲೇಕಾಯ್ತು”⁴ ಈ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ತೆಲುಗಿನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಭಾಷಾ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹಂದ್ರಾಳ ಗ್ರಾಮವು ಕರ್ನಾಟಕದ ಗಡಿ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬರುವುದರಿಂದ ಭಾಷೆಯು ವಿಭಿನ್ನತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ

“ಮಾನವರ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ನಾನು ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದನ್ನು ದಾಸ್ತಾವಸ್ತಿ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥೆಗಳು ಮೌನದಲ್ಲಿ ಸಂಕಟದಿಂದ ಮೈಮುರಿದು ಕಾಣದ ಕಂಬನಿ ಸುರಿಸುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಬಡತನವೆಲ್ಲ ಒಂದಾಗಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯನಂತರ ಭಾರತದ ನೈತಿಕ

ನೆಲೆಗಟ್ಟು ಬಿರುಕು ಬಿಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೆ. ಈ ಕಥೆಗಾರನಿಗೆ ಭಾರತದ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಈ ಕಥೆಗಾರ ಖಂಡಿತ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಮುಖ ಕತೆಗಾರರಲ್ಲೊಬ್ಬನಾಗಬಲ್ಲನೆಂದು ಪಿಸುಗುಟ್ಟಿತು”⁹ ಎಂದು ರಾಮಣ್ಣನವರು ಹಂದ್ರಾಳರ ಕತೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಂದ್ರಾಳರ ‘ಜಾಗೃತಿ’ ಎಂಬ ಕತೆಯು ದಲಿತರನ್ನು ಶೋಷಣೆ ಮಾಡುವ ಭಾಷೆಯು ಹಾಗೂ ಜಮೀನ್ದಾರಿನ ದರ್ಪಗಾರಿಕೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ತುಂಬಾ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಾಗಿ ಜಾಗೃತಿ ಕತೆಯನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ದರ್ಪಗಾರಿಕೆ ಭಾಷೆಯಿಂದಲೇ ಶೋಷಣೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಈ ಕತೆಯು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಕತೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಜ ತನ್ನ ಮಗನಾದ ತಿಲಕನನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಉನ್ನತ

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಗನು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು ಎಂಬ ನಿಲುವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ದಲಿತ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಇವರನ್ನು ಊರಿನ ಜಮೀನುದಾರ ಅವರ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಸಹಿಸದೆ ದರ್ಪಗಾರಿಕೆಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಅವರಿಗೆ ನೋವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ.

ಈ ಒಂದು ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೇಶವರೆಡ್ಡಿ ಹಂದ್ರಾಳರು ಬಳಸಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕತೆಗಳಲ್ಲೂ ವಿಭಿನ್ನವಾದ ಭಾಷಾಶೈಲಿಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ಚಿಲುಪನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅವರದೇ ಆದಂತಹ ಭಾಷಾಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಕತೆಗಳು ನೇರ ಓದುಗನಿಗೆ ತಟ್ಟುವಂತೆ, ಮನ

ಮೀಡಿಯುವಂತೆ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಅವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ಜನಗಳು ಮಾತಾಡುವಂತಹ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೂ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಂದ್ರಾಳರದ್ದು ಜನಗಳ ಭಾಷೆ, ಜನಗಳ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಥೆಯೊಳಗೆ ವಿಲೀನಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಂದ್ರಾಳರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಕತೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ತಿಳಿದದ್ದು ದರ್ಪದ ಭಾಷೆ, ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಭಾಷೆ, ಬಡತನದ ಭಾಷೆ, ಹೆಣ್ಣಿನ ಭಾಷೆ, ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕವಾದ ಭಾಷೆ, ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾದ ಭಾಷೆ, ದ್ವೇಷದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯಲಾಗಿದೆ.

ಅಡಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು :

1. ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನ – ಡಾ.ಕೆ.ಕೆಂಪೇಗೌಡ, ಪು.ಸಂ-1
2. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಚರಿತ್ರೆ, ಡಿ.ಎನ್.ಶಂಕರಭಟ್, ಪು.ಸಂ-20
3. ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥಾ ಜಗತ್ತು -1, ಕೇಶವರೆಡ್ಡಿ ಹಂದ್ರಾಳ, ಪು.ಸಂ.3
4. ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥಾ ಜಗತ್ತು -1, ಕೇಶವರೆಡ್ಡಿ ಹಂದ್ರಾಳ, ಪು.ಸಂ.123
5. ಒಂದು ಹಿಡಿ ಮಣ್ಣು – ಡಾ.ಬೆಸಗರಹಳ್ಳಿ ರಾಮಣ್ಣ, ಪು.ಸಂ.ಗಿ೪
6. ಹಂದ್ರಾಳರ ಕಥಾ ಜಗತ್ತು -1, ಕೇಶವರೆಡ್ಡಿ ಹಂದ್ರಾಳ, ಪು.ಸಂ.433

